

En i mängden, kanske

Han gjorde saker lättare ibland. Det är klart att han gjorde det. När han höll mina händer när jag hade panikångest. Eller den gången när jag var så nära att få en flashback när han hade viskat i mitt öra, men han kom ihåg att jag behöver ha isbitar mot handlederna för att kanske kanske kanske lyckas lugna mig. Eller den gången då vi halvlåg i hans soffa och jag fick en flashback när vi tittade på Narcos och han höll i min skakande kropp och sa mitt namn i kombination med ordet "andas" till dess att jag faktiskt hörde honom och faktiskt kunde andas normalt igen.

Alla gånger han har skjutsat mig. Lånat ut sin bil. När vi har åkt och handlat ihop, strosat runt på Maxi. Jag alltid ett steg före, jag kan aldrig gå särskilt långsamt. En inneboende stress, antar jag. Alla gånger han har lagat mat när jag har sagt att jag inte har ätit och inte heller vill äta. Alla gånger han har pussat mig på pannan när jag har känt att jag snart faller isär. När han har vaknat till om natten när jag har drömt mardrömmar och frågat hur det är med mig. När jag har vaknat till om natten av att han säger att han älskar mig och pussar på mig, snosar i mitt hår. Allt det där fina.

Det är klart att han gjorde saker lättare ibland.

Kanske är det därför det är så jobbigt nu. Kanske är det därför det alltid blir så jobbigt. När människor är fina och fula på samma gång. När människor tar hand om en, människor som faktiskt ska ta hand om en. När de är snälla och omtänksamma och gulliga. Och så hemska på samma gång. När de går över den där gränsen, när de sticker den där kniven i magen. I hjärtat. När de säger de där sakerna som får en att bita sig i läppen för att man inte orkar gråta idag också, man måste visa sig stark. Inte vara så himla sårbar. När de gör de där sakerna som får en att bygga upp muren igen, trots att det redan är för sent.

När människan som ska vara ens trygghet plötsligt inte är det längre.

Det kanske inte är så konstigt att det gör så jävla ont. Det påminner ju så mycket. Det är inte bara händelserna och orden i sig som påminner. Det är känslan av att personen som ska vara den som tar hand om, är den som tar sönder.

Du skulle ju inte vara den. Det spelar ingen roll hur många gånger jag säger det eller hur många gånger jag skriver det. Det slutar aldrig göra mindre ont, det slutar aldrig vara mindre sant. Du lovade att du inte skulle vara den och jag trodde dig, jag trodde dig verkligen.

Men du gick från att vara min trygghet till det här. Det gör bara så himla ont.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren julia.s med Poeter.se id #23294 innehar upphovsrätten